

LAURA KNEIDL

SOME
ONE

to stay

SOMEONE-SERIE #3

Hoofdstuk 1

Mijn leven was één chaos. Net als de kast die ik zojuist in elkaar had geprobeerd te zetten. Op het moment dat ik de laatste spijker erin wilde slaan, viel hij voor mijn ogen uit elkaar. Hij piepte en kraakte en toen... Toen lag hij aan diggelen.

Moedeloos staarde ik naar de puinhoop aan mijn voeten. Dit kon niet waar zijn. Een uur werk, helemaal voor niets. Deze dinsdag kon niet erger worden.

Ik kreeg het benauwd en het liefst was ik gewoon weer in bed gekropen. Maar ik weigerde me erbij neer te leggen dat een kast me op de knieën zou krijgen. Dat was zelfs de afwijzing die ik gisteren had ontvangen voor mijn felbegeerde stage bij Irresistible Future niet gelukt.

Ik raapte een plank op, maar toen ik de krassen op de coating ontdekte die door het instorten waren ontstaan, was ik opeens niet meer zo vastbesloten om het nog een keer te proberen.

‘Shit,’ vloekte ik en ik liet de plank weer op de vloer knallen. Ik woonde hier nog geen twee weken en mijn twee nieuwe kasten waren nu al naar de bliksem. Gefrustreerd vocht ik tegen mijn tranen. Mijn vingers klemden zich om de hamer in mijn hand. Het vergde al mijn zelfbeheersing om dit zootje niet kort en klein te slaan. Maar daar zou ik spijt van krijgen, en op zijn minst moest ik dan een nieuwe plank gaan halen. Toch schopte ik tegen de stapel planken en stangen waardoor ze nog verder over de vloer rolden. Waarschijnlijk zaten er nu ook nog krassen op mijn laminaat, maar daar wilde ik niet aan denken.

Een gedempt kloppen onder mijn voeten herinnerde me eraan dat ik niet alleen in het gebouw woonde. Met mijn lippen vormde ik een verontschuldiging, hoewel mijn burenhet niet konden zien. Ze haatten me waarschijnlijk nu al voor het feit dat ik zo vroeg aan het werk was, maar het was het enige moment van de dag dat overbleef te midden van mijn studie, mijn blog en de naderende publicatie van mijn boek.

Ik besloot dat ik later bij mijn burenhet wat zou langsbrengen om me te verontschuldigen. Vriendschap gaat, zoals we allemaal weten, door de maag en misschien zouden mijn gebakjes ze iets vriendelijker stemmen, zodat ze het nog een paar ochtenden zouden volhouden voor ze de huisbaas inschakelden. Of erger nog, de politie. Om ze niet nog meer te ergeren, besloot ik toch maar mijn project ‘meubels in elkaar zetten’ voor vandaag te staken.

Ik wierp een blik op mijn telefoon: 5:34 uur. Ik had nu twee opties. Of ik dook weer in bed, of ik ging naar de campus om te studeren. Het studiejaar was nog maar net begonnen, maar ik had nu al het gevoel dat ik achterliep. Wat de beslissing makkelijker maakte als ik niet nog verder achterop wilde raken. Soms wist ik echt niet waarom ik mezelf dit aandeed. Had ik niet een minder zware studie kunnen kiezen? Ik pakte mijn mobieltje, zette de Pakistaanse radio uit waarnaar ik had geluisterd en belde Micah, die ik een jaar geleden tijdens mijn eerste studiejaar had ontmoet. Misschien had ze zin om met me af te spreken in het café op de campus? Het was dan wel nog verdomd vroeg, maar met haar kunststudie en haar plannen om samen met Cassie een stripverhaal te publiceren had ook zij behoorlijk wat op haar bordje liggen. Een werkafspraak in de vroege ochtend zou dan misschien wel goed uitkomen.

De telefoon ging over, en nog een keer, en nog een keer, en toen hoorde ik de piep gevolgd door de boodschap dat ik een bericht kon achterlaten.

‘Hoi Micah, ik ben het, Aliza,’ zei ik op weg naar de badkamer. ‘Ik wilde alleen maar zeggen dat ik op het punt sta om naar het café op de campus te gaan, een beetje werken. Misschien heb je ook zin om te komen. Dat zou ik leuk vinden. Tot later!’

Ik legde de telefoon op het plankje boven de wastafel en bekeek mezelf in de spiegel. Mijn badkamer had geen raam en het kunstlicht benadrukte de donkere kringen onder mijn ogen. Ik plensde wat koud water in mijn gezicht en hoopte dat ik er daardoor iets uitgeruster uitzag, maar het hielp niets. Wat eigenlijk niet verwonderlijk was, want ik had geen idee wanneer ik voor het laatst langer dan vijf uur had geslapen. Ik had gewoon te veel te doen op dit moment.

Ik ging onder de douche staan, maar waste mijn haar niet. Het was nogal dik, dus het duurde een eeuwigheid voordat het droog was. En omdat er vandaag geen fotoshoot stond gepland, was het ook niet nodig om het te wassen. Vervolgens trok ik met een pincet een paar donkere haartjes uit mijn gezicht en maakte me op, zodat ik tenminste de indruk wekte dat ik mijn leven onder controle had. Ik trok een donkere jeans aan en mijn *Stranger Things*-sweater, die Micah voor me had meegenomen van de SciFaCon in Seattle. Hij was misschien wat te warm voor eind augustus, maar ik kreeg het in de collegezaal altijd koud van de airconditioning.

In mijn werkkamer, waar de apparatuur van mijn laatste fotosessie nog stond, stopte ik mijn laptop en papieren voor die dag in mijn tas en ging naar de keuken. Het was de enige ruimte in mijn flat die al klaar was. Niet in de laatste plaats dankzij het geld dat ik van mijn ouders had gekregen voor de inrichting. Ik had er niet om gevraagd, maar ze wilden me nu eenmaal financieel steunen. Als ik hun hulp had geweigerd, zouden ze beledigd zijn geweest. Bovendien had ik hierdoor een vakman kunnen inhuren voor de installatie, wat duidelijk de moeite waard was. Mijn keuken was

een droom die werkelijkheid was geworden. Hij was licht, met accenten van donker hout en glas. Een breed aanrechtblad, een kookeiland met een grote inductieplaat, een koelkast met twee deuren en een diepe gootsteen met een hoge kraan, zodat ik de spullen die niet in een van de twee vaatwassers pasten, goed kon afwassen. De apparatuur had een klein vermogen gekost, meer dan elke andere ruimte in huis, maar ik had nergens spijt van. Want vermoedelijk zou ik meer tijd doorbrengen in de keuken dan in welke andere kamer in mijn woning dan ook.

Ik pakte een plastic bakje uit de kast en deed er een paar laddu's in, die ik gisteravond had gemaakt, zodat ik het recept later op mijn blog kon delen. Ik had de zoete balletjes gemaakt met pistachenootjes, macadamianoten en kokosrasp en nog wat andere ingrediënten. Ik vulde het bakje tot de rand, sloot het en stopte een van de overgebleven balletjes in mijn mond. Onmiddellijk voelde ik me een beetje beter. De zoete smaak van de noten deed me denken aan mijn grootmoeder, hoewel haar laddu's veel beter smaakten. Ik nam nog twee balletjes mee voor onderweg, pakte mijn tas en verliet haastig het huis zodat ik de volgende bus zou halen.

Ik woonde in een van de buitenwijken van de stad. Ik wilde namelijk niet te ver van het huis van mijn ouders wonen en kon me ook gewoon geen driekamerflat met een zo grote keuken veroorloven in de buurt van de campus of in het centrum. En mijn keukenwens was de voornaamste reden geweest waarom ik op mezelf wilde wonen.

Ik liep naar buiten. De zon kwam net op en de lucht was gekleurd in oranje en donkerblauwe tinten. In de meeste huizen was het nog donker en het was nog rustig op straat. Het was alsof er een deken van stilte over de hele stad lag.

Ik ademde diep in, in de hoop iets van deze stilte te kunnen absorberen zodat het aanhoudende geraas in mijn hoofd tot

zwijgen zou worden gebracht. Het was alsof er een voortdurende storm in me woedde die me al die tijd wakker hield. Hij raasde door mijn hoofd, liet mijn armen en benen beven en kwam maar niet tot rust. Het was een constante angst om stil te vallen, de vrees dat alles wat ik had opgebouwd kon instorten – net als de boekenkast – als ik ook maar eventjes stopte.

‘Goedemorgen, Tyler,’ begroette ik de barista in de coffeeshop op de campus. Hij, Cora en Natalie wisselden elkaar tot acht uur af. Alle drie studeerden ze aan het MFC en de afgelopen maanden had ik ze tamelijk goed leren kennen. Natalie studeerde diergeneeskunde, Cora iets met marketing en Tyler internationaal recht. We hadden elkaar dit voorjaar voor het eerst ontmoet, toen hij en ik allebei vrijwilligerswerk deden bij een vluchtelingenkamp dat speciaal voor meisjes en vrouwen was bedoeld. Terwijl Tyler achter de schermen op kantoor werkte, had ik samen met de bewoners gekookt, gebakken en hun advies gegeven over goedkope, maar voedzame en gezonde recepten.

‘Goedemorgen, Aliza,’ antwoordde Tyler en hij verborg zijn geeuw achter zijn hand. Zijn blonde haar zat door elkaar alsof hij uit bed was gevallen en rechtstreeks achter de toonbank was gaan staan. Begrijpelijk, want wie kwam er nu vrijwillig om zeven uur ’s ochtends naar de campus? Afgezien van mijzelf en een paar atleten, die ik iedere morgen hun rondjes om het veld zag rennen.

‘Het gebruikelijke?’ Ik knikte.

‘Hoe was je date dit weekend?’

Hij zette een kopje onder de koffiemachine, die gorgelend tot leven kwam. ‘Goed.’

‘Goed...’ herhaalde ik en ik trok vragend mijn wenkbrauwen op. ‘En...?’

Tyler lachte vermoeid. ‘Het ging echt goed. Maddy was aardig. We zijn naar het restaurant geweest dat je had aanbevolen.’ Hij

opende de vitrine en pakte er een sesambagel met hummus en tomaat uit en legde die op de toaster.

‘Wat hebben jullie gegeten?’

‘Zij had de pompoenrisotto met schapenkaas en ik de lasagne van het huis.’

O, het was een goed teken dat hij zich herinnerde wat ze hadden besteld. Ik kende Maddy niet, maar zo te horen leken ze goed bij elkaar te passen.

‘Spreken jullie binnenkort weer af?’

Hij schoof de koffie naar me toe. ‘Ja, morgen.’

‘O! Waar gaan jullie naartoe?’ Ik legde tien dollar op de toonbank.

‘Ik hoopte dat jij me dat ging vertellen.’

‘Hmm...’ Ik tikte nadenkend met mijn wijsvinger tegen mijn kin. ‘Dat Indiase restaurant in Hickman Street is erg goed. Maar als Maddy niet van pittig eten houdt, dan kan ik ook het sushires-restaurant aan Beverly Road aanbevelen, of Cordiali Saluti. Maar als je echt indruk wilt maken, kun je beter zelf koken.’

Tyler gaf me mijn wisselgeld. ‘Ik kan niet koken.’

‘Maar je kunt toch wel een recept volgen?’

Hij wees naar de borden die achter de toonbank hingen. ‘Ik kan alle 38 dranken maken die we hier aanbieden, dus een recept volgen lukt me wel.’

‘Geef me je telefoon dan maar.’

Hij aarzelde eventjes maar gaf toen zijn mobieltje. Ik opende de browser en tikte het adres van mijn blog in, want ik had het perfecte recept voor hem. Eenvoudig, maar heerlijk, met weinig ingrediënten en gangbare kruiden. Ik opende de blogpost die ik al meer dan een jaar geleden had geschreven en sloeg die op in zijn bladwijzers.

‘Dit gaat je zeker lukken. Maddy zal onder de indruk zijn.’

Tyler bekeek vluchtig het recept en grijnsde. ‘Cool, bedankt.’

‘Ik hoor graag hoe je date is verlopen.’

Hij knikte en nadat ik afscheid van hem had genomen, pakte ik mijn koffie en bagel en keek rond in het café. Het was pas drie of vier jaar geleden geopend en had een moderne uitstraling met grote ramen die zelfs op donkere dagen veel licht binnenlieten. Aan het plafond hingen spotjes die voor extra verlichting zorgden. De donkere houten tafels van verschillende afmetingen zorgden ervoor dat je hier ongestoord alleen, maar ook in grotere groepen kon werken.

Ik liep naar mijn gebruikelijke stekje aan een tafel voor vier personen in de hoek van het café en haalde mijn laptop tevoorschijn. Ik was gisteravond bezig geweest met het bewerken van mijn foto's voor de blogpost van vandaag en dus was mijn accu bijna leeg. Ik pakte mijn oplader en plugde in. De laptop kwam tot leven.

Het roodgloeiende icoontje boven mijn mailprogramma gaf aan dat ik 127 ongelezen berichten had. Ik kon me niet meer herinneren wanneer daar nul had gestaan. Al mijn pogingen om mijn inbox bij te houden waren tot nu toe mislukt. Na iedere beantwoorde e-mail volgde een nieuwe. Het was een eindeloze vicieuze cirkel.

Ik opende mijn mailbox en meteen zag ik weer de afwijzing die ik gisteren had ontvangen.

Geachte mevrouw Malik,

Hartelijk dank voor uw sollicitatie en interesse in onze onderneming. Uw cv heeft indruk op ons gemaakt, maar helaas hebben we op dit ogenblik geen stageplaats beschikbaar op onze juridische afdelingen.

Wij wensen u het allerbeste voor uw toekomst.

Met vriendelijke groeten,

Roshan Whitmore, HR-manager

Ook al ging het maar om een stageplek, toch was ik enorm teleurgesteld. Het was al jaren een droom van me om op een dag voor Irresistible Future en Malalai Johnson te werken. Ze was naast mijn moeder en grootmoeder een van mijn grootste voorbeelden, en ik volgde haar carrière al sinds ik een tiener was. De organisatie was opgezet door haar grootvader, een Afghaanse immigrant, en haar moeder. Ze hielpen mensen met een immigratieachtergrond een toekomst voor zichzelf op te bouwen door hen te helpen bij het vinden van een baan of door hen financieel te steunen tijdens hun studie. Gelukkig had ik daar nog nooit problemen mee gehad, maar voor mijn oma was het destijds moeilijk geweest om een baan te vinden. En ook enkele ooms en tantes van mij, die in de Verenigde Staten waren geboren, ondervonden nog steeds moeilijkheden bij het krijgen van werk. Niet omdat ze niet gekwalificeerd of te lui waren, maar omdat sommige werkgevers gewoon idioten waren. Ik wilde mensen zoals mijn ooms en tantes helpen en daarom wilde ik werken voor Irresistible Future.

Gefrustreerd sloot ik mijn mailprogramma weer en logde in op de site van het Mayfield College, kortweg MFC. Ik opende de pagina die onze docenten gebruikten voor het plaatsen van mededelingen en las een bericht van professor Lawson van afgelopen week. Het bevatte een aantal links naar wetenschappelijke artikelen over precedenten in het auteursrecht die we moesten doornemen voor het college van vandaag.

Ik klikte op de eerste link en begon met lezen terwijl ik een hap van mijn bagel nam. Al na een paar minuten tolde mijn hoofd en de drang om het tabblad te sluiten en met mijn eigen e-mails of Instagram-account aan de gang te gaan was groot. Ik weerstond de verleiding en pakte mijn aantekeningen, maar mijn gedachten bleven afdwalen. Mijn hoofd zat vol met allerlei dingen die ik vandaag nog moest doen als ik niet wilde dat mijn plannen voor de komende dagen en weken als dominostenen omvielen.

Ik begon net voor de vierde keer aan een artikel over een rechtszaak uit 2014 toen er een lange schaduw viel over de tafel en over mijn aantekeningenboek, dat inmiddels vol stond met woorden die alleen ik kon ontcijferen.

‘Hoi.’

Ik keek op, recht in een paar donkerbruine ogen dat ik slechts één keer eerder had gezien. Mijn huid begon te tintelen en mijn maag verkrampde.

‘Hoi,’ mompelde ik met een onverwacht hese stem.

Met zijn handen in de zakken van zijn jeans, keek Lucien me doordringend aan. ‘Ik weet niet of je me nog kent, we hebben elkaar ontmoet op het zomerfeest van Bright Canopy. Ik ben een vriend van Cassie.’

Bijna was ik in lachen uitgebarsten. Of ik me hem herinnerde? Natuurlijk herkende ik hem! Lucien was niet iemand die je makkelijk vergat. Hij had een markant gezicht met een brede kin en zijn opvallende kaaklijn was perfect symmetrisch. Zijn lippen, met mondhoeken die lichtjes naar beneden stonden, zagen er zo uitnodigend zacht uit. En zijn zwarte haar was zo lang dat het over zijn voorhoofd viel. Hij was een kunstwerk en had een blijvende indruk op me gemaakt. Maar pas echt onvergetelijk was de glimlach geweest waarmee hij me had aangekeken. Die was warm en tegelijkertijd onzeker.

Ik schraapte mijn keel. ‘Ja, ik herinner me je nog.’

‘Mag ik erbij komen zitten?’

Met samengeknepen lippen wierp ik een blik op mijn laptop en aantekeningen. Ik moest nog krankzinnig veel doen en kon eigenlijk geen afleiding gebruiken, ook al was die nog zo aantrekkelijk en fascinerend als Lucien. De artikelen van professor Lawson waren alleen nog maar het topje van mijn to-do-ijsberg van vandaag.

‘Maak je geen zorgen, ik zal je niet lastigvallen,’ ging Lucien

verder. ‘Ik heb zelf nog veel te doen. Ik dacht alleen... Dan kunnen we samen werken. Maar als je liever alleen wilt zijn, dan kan ik ook ergens anders gaan zitten.’

‘Nee, nee.’ Ik wees haastig naar een van de lege stoelen. ‘Samen studeren klinkt goed.’

‘Cool.’ Lucien zette zijn rugzak neer en deed zijn zwarte leren jack uit, waarna hij tegenover me ging zitten. Onder zijn jack droeg hij een shirt dat net zo donker was en waarvan hij de mouwen had opgerold, waardoor je de tatoeages kon zien die zijn hele armen bedekten. Hij zag eruit als het soort man voor wie mijn vader me zou hebben gewaarschuwd. De afbeeldingen in zwarte inkt op zijn huid bestonden grotendeels uit schedels en rookwolken. Geen bijzonder vrolijke onderwerpen, maar Lucien scheen van nature ook geen vrolijk mens te zijn.

Zonder iets te zeggen pakte hij zijn laptop. Hij was blijkbaar echt niet geïnteresseerd in een gesprek. En hoewel dat precies was wat ik wilde, was ik toch een beetje teleurgesteld door zijn zwijgen, ook al had ik niet kunnen zeggen waarom.

Ik dwong mezelf weer naar mijn scherm te kijken en las de laatste alinea nog een keer. Ik had het hiervoor al moeilijk gevonden om me te concentreren op de saaie wetenschappelijke tekst, maar met Lucien aan tafel was het nog veel lastiger. Zijn aanwezigheid was als een constante tinteling in mijn nek, tenminste de eerste minuten. Daarna nam mijn rusteloosheid af en lukte het me om me serieus in de teksten te verdiepen. Het was vreemd, maar Lucien was zo gefocust aan het werk dat zijn concentratie op mij oversloeg. Ik liet me meeslepen door zijn workflow en voordat ik het wist, had ik alle artikelen gelezen.

Zuchtend liet ik me achterover zakken op de stoel en greep naar mijn koffiebeker. Na meer dan een uur geconcentreerd te hebben gewerkt, was mijn koffie inmiddels koud geworden. Ik nam een laatste slok en stond op. ‘Ik ga koffie halen. Wil je ook wat?’

Lucien tilde zijn hoofd op en tuurde in zijn eveneens lege beker. 'Ik wil graag nog een cappuccino.'

'Komt eraan.' Ik pakte mijn portemonnee en liep naar de toonbank. Vroeger dronk ik nooit zo veel van die troep, maar drastische tijden vroegen om drastische maatregelen.

Aangezien het ondertussen een menselijker uur was, waren er meer mensen in het café en moest ik een paar minuten op mijn beurt wachten.

Toen ik terugkwam zat Lucien alweer over zijn laptop gebogen. Maar tot mijn verbazing was hij niet bezig met een scriptie of iets dergelijks, maar scrolde hij geconcentreerd door een collectie foto's van vrouwen in trouwjurken en elegante avondjaponnen.

Ik zette de cappuccino naast hem neer en ging weer op mijn stoel zitten, mijn handen gevouwen om mijn beker mokka om ze op te warmen.

'Wat ben je aan het doen? Dat ziet er niet uit als boekhouden.' Hij had me bij onze ontmoeting op het zomerfeest verteld dat hij bedrijfskunde studeerde.

'Komend weekend heb ik weer een bruiloft en ik ben nog steeds op zoek naar inspiratie voor de make-up, want de bruid wil – ik citeer – iets heel speciaals zodat ze er niet uitziet als alle andere vrouwen.' Hij rolde met zijn ogen.

Ik nipte van mijn koffie. 'En? Heb je al een idee?'

'Ja, deze hier vind ik interessant.' Hij klikte iets aan op zijn laptop en draaide die toen naar me toe zodat ik kon kijken. Op het scherm stond een foto van een vrouw met extravagante paarse oogschaduw. 'Natuurlijk allemaal wat discreter. Ik zou de eyeliner korter maken en hier en daar passen lichtere tinten beter, want die kun je makkelijker blenden. En ik zou de oogschaduw onder de ogen weglaten. Ik wil natuurlijk niet dat ze eruitziet alsof haar verloofde haar voor de bruiloft een blauw oog heeft geslagen.'

Ik vond het leuk dat hij zo nonchalant deed over make-up,

alsof het heel normaal was dat een type als hij er zich druk over maakte hoe je oogschaduw het beste kon blenden.

‘Dat klinkt goed.’

Lucien draaide de laptop weer naar zich toe. ‘En wat ben jij aan het doen?’

‘Niets bijzonders. Ik probeer mijn colleges bij te houden.’

‘Je studeert rechten, toch?’

Ik knikte verbaasd. ‘Ja, hoe weet je dat?’

‘Heeft Cassie me verteld.’

‘O ja?’ Ik hield mijn hoofd schuin. ‘Heeft Cassie het vaak over me?’

‘Af en toe, maar niet zo veel als over Auri.’

Ik grinnikte. De afgelopen weken had ik niet veel tijd doorgebracht met Cassie, omdat ik tot over mijn oren in het werk zat om mijn kookboek op tijd klaar te hebben voor de deadline. Desondanks had ik het drama dat zich tussen haar en Auri had afgespeeld wel meegekregen. Intussen hadden die twee zich weer verzoend en daarmee was Micahs grootste wens om hen als stel-letje te zien uitgekomen. ‘Die twee zijn echt schattig samen.’

‘Ik hoop alleen dat het zo blijft.’

Ik fronste. ‘Waarom zou het niet zo blijven?’

‘Geen idee, maar ik wil niet dat Cassie verdriet heeft.’

‘Je geeft om haar,’ stelde ik vast.

Lucien knikte. ‘Ik zorg goed voor mijn vrienden.’

‘Hoe hebben jullie elkaar eigenlijk leren kennen?’ De vraag brandde al op mijn lippen sinds ik die twee op het zomerfeest had gezien. Ze waren samen net zo’n onwaarschijnlijk stel als Cassie en Auri en toch schenen ze goede vrienden te zijn.

‘Cassie kotste over me heen.’

Ik knipperde met mijn ogen. Zei hij dat nou echt? ‘Ze deed wát?’

Zijn ogen twinkelden geamuseerd. ‘Het was in het eerste semester, tijdens de tentamens. Ze was ziek, maar ze was toch

gekomen. Ik was net klaar met mijn tentamen en liep nietsvermoedend door de hal toen Cassie plotseling een lokaal uit kwam stormen. Ze botste tegen me aan, maar in plaats van zich te verontschuldigen, kotste ze me onder.'

'O, wat erg.' Ik begon luidkeels te lachen en daarmee verstoorde ik de stilte die er rond dit tijdstip altijd heerste in het café. 'Dat is echt supersmerig. En toen?'

Lucien snoof geamuseerd. 'Ze schaamde zich dood en wilde wegrennen, maar ze kwam niet ver, omdat ze stond te wankelen op haar benen. Ik haalde haar in en heb haar naar de ziekenboeg gebracht waar we de halve middag hebben gezeten. Sindsdien zijn we vrienden.'

'Dat was echt aardig van je. Ik bedoel, dat je haar hebt geholpen.'

'Ik heb een zusje en probeer gewoon altijd te doen wat ik voor haar zou doen als ze in zo'n situatie als deze terecht kwam,' zei Lucien en hij haalde zijn schouders op alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Toch kende ik genoeg mensen die waarschijnlijk tegen Cassie waren tekeergegaan en haar een rekening zouden hebben gestuurd voor het verruïneerde shirt. Maar misschien weerspiegelde mijn mening alleen maar mijn eigen ervaringen met vreemden, die niet altijd positief waren.

'Ik wist helemaal niet dat je een zusje hebt.' Tenminste, ik herinnerde me niet dat Cassie daarover iets had gezegd, maar misschien ook wel en had ik gewoon niet opgelet.

'Ja, Amicia,' antwoordde Lucien, waarbij zijn stem enigszins eigenaardig klonk, wat ik niet helemaal begreep.

Ik zette mijn mokka neer. 'Kunnen jullie het goed met elkaar vinden?'

Lucien maakte een geluidje dat ik interpreteerde als instemming, maar toen veranderde hij opeens van onderwerp. 'Hoe laat begint je eerste college?'

‘Eh...’ stamelde ik, verrast door de vraag. Ik keek op de klok.
‘Over vijftig minuten. En de jouwe?’

‘Ook. Zullen we nog even doorwerken?’

Ik knikte en we concentreerden ons weer op onze laptops.

Het aantal ongelezen berichten in mijn inbox was opgelopen naar 134, maar toch opende ik de opdracht van een van mijn professoren voor een fictieve rechtszaak waarin ik de advocaat van de verdachte was en een verdedigingsstrategie moest bedenken. Ik maakte een paar aantekeningen en noteerde een aantal paragrafen die van belang zouden kunnen zijn voor de zaak om later naar te verwijzen. De tijd verstreek sneller dan ik had verwacht en voordat ik het wist waren Lucien en ik onze spullen aan het inpakken terwijl het in het café steeds drukker werd met studenten die hoopten dat ze voor hun college nog een kop koffie konden krijgen.

‘Hoeveel krijg je nog voor de cappuccino?’

‘Niets, die krijg je van mij,’ antwoordde ik met een afwerend gebaar en ik stopte mijn laptop tussen mijn aantekeningen en een stapel enveloppen die ik later vandaag nog naar het postkantoor moest brengen.

De rechtermondhoek van Lucien bewoog een klein beetje; het was nauwelijks merkbaar en toch veranderde zijn hele gezicht erdoor.

‘Dank je.’

‘Graag gedaan, door jou heb ik eindelijk wat kunnen doen. Ken je dat, dat je zo veel moet doen dat je niet weet waar je moet beginnen, omdat je gedachten overal en nergens zijn?’

Lucien snoof. ‘Welkom in mijn leven.’

We liepen naar de uitgang. Ik wilde net de deur opendoen toen twee studenten het café binnenstormden. Lucien, die veel langer was dan ik, ving de deur boven mijn hoofd op voordat hij achter hen kon dichtvallen en hield hem voor ons open.

We gingen naar buiten. De zon had de lucht al aardig opgewarmd.

Lucien trok het hengsel van zijn rugzak recht. 'Waar moet jij naartoe?'

Ik wees naar mijn faculteitsgebouw. 'En jij?'

Hij gebaarde de andere kant op.

'Dan denk ik dat onze wegen zich hier scheiden.'

'Daar lijkt het wel op.'

Ik voelde me teleurgesteld, ook al was daar niet echt reden voor.

Even bewogen we geen van beiden en staarden we elkaar aan alsof we allebei iets wilden zeggen zonder precies te weten wat. Ongemakkelijk wiebelde ik van de ene op de andere voet totdat ik het niet langer uithield. Ik mompelde een paar woorden als afscheid, waarna ik me snel omdraaide en zonder om te kijken wegliep. Ik wist niet of ik het me verbeeldde of dat het echt zo was, maar ik meende Luciens ogen nog lang op mijn rug te voelen.

Aliza zou graag verliefd worden, maar ze heeft er simpelweg geen tijd voor. Ze is vastberaden om door te gaan met haar rechtenstudie, heeft haar handen vol aan haar succesvolle Instagram-account én haar eerste kookboek komt bijna uit. Ze kan zichzelf geen enkele afleiding veroorloven - zelfs niet als die zo leuk en aantrekkelijk is als de knappe Lucien. Ook voor hem staat de liefde op de laatste plek. Na de dood van zijn ouders is Luciens jongere zus, over wie hij de voogdij heeft gekregen, zijn topprioriteit. Maar hoe beter Aliza en Lucien elkaar leren kennen, hoe sterker de vonk tussen hen overslaat...

**“HET LEVEN VERLOOPT
NIET ALTIJD VOLGENS PLAN,
EN DAT IS NIET ERG.”**

LAURA KNEIDL is een populaire Duitse new adult- en fantasy-auteur. Met haar tweeluik *Raak me. Niet.* en *Verlies me. Niet.* stond ze wekenlang bovenaan de Duitse Spiegel-bestsellerlijst. Ze won de award voor beste romance op LovelyBooks, de Duitse Goodreads.

Lees ook in
deze serie:

Z&K

ISBN 978 90 2054 903 4 NUR 340

9 789020 549034 >

www.zomerenkeuning.nl